

Arkadaşım Gök

– Hazal Karadağ · 17 Ocak 2014

Sema Enci'ye....

İçi sayfalara dökülen ırmak.

Bir kıyı/sız şehirde
Köpükler teninde susuyor şiiri
Bu yüzden güneş s/açıyor beyaz sayfaya...

Gözleriyle dokunuyor her kalbe
Sevince yürek hesapsızlığıyla
İçtenlikle kurulmuş bir imge adeta
Gözlerinin ela ülkesinde şehir ışıkları yanıp söndükçe
Otobüs camlarının önünde ayrılıkları resmedip
Ardı sıra
Sesinde ki alevle yankılanıyor dalgınlığı
Söyleniyor usulca

"ben kuşları bırakırım avuçlarımdan
seker diye bırakırım
adam niye geçer karşıya
bir deniz büyür içimde gömleğinin yakasını iliklese
belki gireriz
belki gideriz ötesine bildiğimiz ülkelerin
o adamı unuturum
ve o gömleği...
cebimde kuş sesleri."

Ağzının yuvasından yağmur yağıyor incecik
Gök/yüzüne
Şebneler gülümsüyor
Kuş kanatları takıyor kirpiklerinden dudaklarına...

Hazal;
Mutluluk ayarı yapmalı tüm saatlere diyor
Sesinin duruluğuyla

Uzak ormanlara şarkılar büyütüp
Harflerle secde ediyor durmaksızın Tanrıya

Sönerken şehir ışıkları
Tavanın zifiri içtenliğinde sesi Yusuf çığılı
İçinin kuyularına düşen

Kimi vakit süt dişleriyle paytak bir tebessüm yüzünde beliriyor
Kimi zaman şefkatiyle kayraya ninniler büyütüyor

Yaprakları uğur böceği kesilmiş bir papatya misali
Göğün genişliğini âleme fısıldıyor...
Cân'ım ki
Tepeden tırnağa insan kokuyor...

Hazal Karadağ